

dingen „i særlige Tilfælde“ er udgaaet, fordi man ikke mente, det var rigtigt her. Men Princippet er det samme. Hjælpekasserne bemyndiges til i Henhold til denne Lov at yde Tilskud til løbende Understøttelse fra Arbejdsløhedskasser og Sygekasser. Hvis det ærede Medlem ønsker, at det skal udtrykkes paa en lidt anden Maade, kan det let ske. Det er nemlig Hensigten. Men jeg har ment, det var ønskeligt og nødvendigt, at man gjorde sig klar over, hvad det er, man gør, naar man gennem Hjælpekasserne yder Tilskud til Arbejdsløhedskasseunderstøttelse. Det er, som jeg sagde ved Forelæggelsen, ønskeligt, ja nødvendigt, at vi gør alt, hvad vi formaar, for at opretholde Arbejdsløhedsforsikringens Myndighed og Autoritet blandt Arbejderne. Det er nødvendigt at gøre det saa klart for Arbejderne som muligt, at det er en nyttig Gerning at forsikre sig mod Arbejdsløshed. Derfor er det, som det ogsaa er anerkendt fra flere Sider, deriblandt af det ærede Medlem fra Verninge, en saare uheldig Tilstand, naar Arbejdsløhedsunderstøttelsen, der er fastsat under Hensyn til normale Forhold, ikke kan slaa til eller er blevet mindre end det Tilskud, der ydes af Hjælpekasserne til Folk, der ikke har forsikret sig. Det er for at raade Bod paa dette Forhold, som maatte bringe Arbejdsløhedsforsikringen i Miskredit hos Arbejderne, at der aabnes Adgang til at supplere denne Understøttelse, saaledes at den kommer op over den Hjælp, der ydes dem, der har forsømt deres sociale Pligt. Jeg synes derfor, det er rigtigt, at der bliver givet visse Regler med Hensyn til dette Forhold. Det er ikke Hensigten at gribe ind i Hjælpekassernes Bemyndigelse til selv at afgøre, hvorvidt de vil give saadan Hjælp eller ikke. Man har kun ønsket at medvirke til at regulere den Maade, hvorpaa Ydelsen sker, skaffe en Kontrol dermed, paa samme Maade for øvrigt, som allerede sker i Loven om Tilskud til arbejdsløse gennem Hjælpekasserne.

Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) fandt, at der var Uorden i vore Hjælpekasseregler. Og jeg maa erkende, at efter hans Tale var der ogsaa en vis Uorden til Stede. Men jeg tror dog, at den vil vise sig at være mere paa Papiret end i Virkeligheden. Og i alt Fald, da det kom til Stykket, viste det sig, at det ærede Medlem ikke ønskede ændret noget af de Forhold, som han mente var Aarsag til Uordenen. Thi det ærede Medlem ønskede at vedligeholde, at for de

gamle Kunder refunderes kun en Trediedel. Det ærede Medlem ønskede endvidere, at man for de indkaldtes Familier skal opretholde, at der refunderes $\frac{2}{3}$. Det ærede Medlem ønskede ogsaa, at Refusionen efter dette Forslag skal være Halvdelen. Det ærede Medlem ønskede altsaa, at de 3 Grupper skal eksistere. Der kommer jo intet nyt med her. I øvrigt ved det ærede Medlem, at jeg oprindelig havde ønsket, at man ogsaa skulde bevare $\frac{2}{3}$ med Hensyn til Arbejdsløsheden; men det var netop i Folketinget, at man etablerede den tredje Afdeling, Refusionen med Halvdelen. Jeg vil nu i alt Fald meget henstille, at det ærede Medlem, naar han i Virkeligheden ønsker at opretholde de 3 forskellige Arter af Refusionsregler, ikke søger til dette Lovforslag at faa knyttet en Revision af de paagældende Bestemmelser, men at en saadan hellere knyttes til en Fornøelse af en af de andre Love, for at ikke dette Lovforslags Gennemførelse skal forsinkes, thi Hjælpekasserne klarer sig i saa Henseende nok med de Regler, som for Øjeblikket gælder, de venter mere paa at faa de nye Bemyndigelser, som det foreliggende Lovforslag ønsker at give dem.

Endnu er der af det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) fremsat den Bemærkning, at han kunde slutte sig til den Grundbetragtning, som er kommet til Orde i § 4, men at han var betænkelig ved, at en Indenrigsminister skulde kunne paabyde en Foranstaltning i en Kommune, fordi en anden Kommune vilde have det, og det selv om Foranstaltningen var ganske unødvendig i den Kommune, der vægrer sig ved at træffe den. Hvis Foranstaltningen er unyttig i den Kommune, som vægrer sig ved at træffe den, tror jeg nu ikke, at nogen Indenrigsminister vil give Kommunen Paabud om at træffe den. Men det ærede Medlem, som udtalte sig saa imødekommende overfor Lovforslaget i forskellige Retninger, skal paa ingen Maade finde mig uvillig til at forhandle om en anden Ordning vedrørende dette Forhold, da han erkender Rigtigheden af den Grundbetragtning, som Paragraffen er Udtryk for.

Idet jeg nu vender mig til den Del af Debatten, der har drejet sig om de Skatter, som skal opkræves til Dækning af de med Lovforslagets Gennemførelse forbundne Udgifter, maa jeg sige, at det jo ikke er underligt, at man om dette Spørgsmaal har fremsat baade den ene og den anden Betragtning og den ene og den anden Betænkelighed. Saa længe Foranstaltninger